

Рӯҳи Нубувват: Замони таъхир ва нидои нимашабӣ

Ду ҷадвали Ҳабаққуқ

Jeff Pippenger

2012-10-14

Ду ҷадвали Ҳабаққуқ 2 аз 95

Фаҳмидани тақвими миллерӣ ва замони таъхир

Дар барномаи охири худ, саволе ба миён омад, ки чӣ гуна 22 октябри соли 1844 метавонад рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум бошад, агар 22 марти соли 1844 рӯзи аввали моҳи аввал бошад. Миллеритҳо дар моҳи марти соли 1844 он чиро, ки ба эътиқоди онҳо анҷоми соли 1843 буд, нодуруст фаҳмида буданд. Пас аз он ноумедӣ, онҳо ҳисоби замони Китоби Муқаддасро аз нав баррасӣ карданд. Ин дар китоби Герхард Дамстегт, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, махсусан дар саҳифаҳои 89 ва 92, шарҳ дода шудааст. Вақте ки онҳо бар он буданд, ки соли 1843 ба анҷом расидааст, ду ҷузъи фаҳмиши худро дар бораи вақт аз нав арзёбӣ карданд: гузариш аз 1843 ба 1844 ва рӯзҳое, ки оғози ва анҷоми солҳоро муайян мекунанд, то тавонанд рӯзи даҳуми моҳи ҳафтумро ҳисоб кунанд.

Ман бисёр вақт таъкид менамоям, ки аз 22-юми март то 22-юми октябр ҳафт моҳ аст. Ман пешниҳод намекунам, ки ин Ҳаракати Моҳи Ҳафтум бошад, аммо ҷолиб аст, ки миллерчиён бовар доштанд, ки 22-юми март аҳамият дошт, ва ин як нишонаи муфиди зехнӣ мебошад — ҳафт моҳ баъд шуморо ба 22-юми октябр мерасонад. Ин воқеият аст.

Ноқулайӣ ва замони таъхир иҷроиши ягон пешгӯии замонӣ набуд, балки бештар натиҷаи нофаҳмии миллерчиён буд. Нофаҳмии онҳо замони таъхир ва ноумедиро ба иҷро расонд; ҳеҷ пешгӯии мушаххасе вучуд надошт, ки мегуфт замони таъхир дар нуқтаи муайяне оғоз хоҳад ёфт. Эътиқоди онҳо ба он ки соли 1843 дар 22 марти 1844 гузашта буд, ноумедиро ба вучуд овард.

Дамстигт мегӯяд:

Гарчанде ки ҳисоби қараимӣ, ки анҷоми соли яҳудиёро дар моҳи нав 17 апрели соли 1844 нишон медод, дар нашрияҳои асосии миллеритӣ ҷонибдорӣ меёфт, аксарияти имондорон ба 21 марти соли 1844 ҳамчун замони бозгашти Масеҳ менигаристанд. Берун аз ҳаракати миллеритӣ 21 март ба ҳубӣ маълум буд ва интизори бисёр фарогире вучуд дошт, ки дар он сана тамоми низоми адвентизм ба кулلى сарнагун хоҳад шуд.

Мо дирӯз хондем, ки Миллер он таърихро интизор буд. Аксарияти миллериён ба он таърих нигаронида шуда буданд, ва ҳатто муҳолифони онҳо низ инро медонистанд ва онро назорат мекарданд, то онро ҳамчун далеле истифода баранд, ки миллериён бардурӯғанд. Ин фаҳмиши маъмул буд. Баъд аз он ки он гузашт, онҳо пешгӯиҳои замони бодикқаттар

тахқиқ кардан гирифтанд, ки ин онҳоро ба 22 октябри соли 1844 расонд. Ин барои саволе, ки дирӯз ба миён омад, як нуктаи истинод фароҳам меоварад.

Замони интизорӣ ва рӯъёи нахустини Эллен Уайт

Имрӯз, ман меҳоям вақти бештареро ба баррасии давраи таъхир бахшам. Ин муҳим аст, зеро мо бо нахустин рӯъёи Эллен Уайт сарувор дорем, ки дар он ӯ мегӯяд нури дурахшоне, ки дар оғози роҳи сӯи Осмон буд, Нидои Нисфи Шаб буд, ва агар шумо он нурро инкор кунед, аз роҳи сӯи Осмон меафтед. Ман мекушам нишон диҳам, ки Нидои Нисфи Шаб дар рӯъёи ӯ тамоми таърихи Паёми Фариштаи Дуюмро дар бар мегирад.

Шахсан ман ҳеҷ мушкиле намебинам, ки бигӯям нидои нисфишабӣ дар он рӯъё, ки дар оғози роҳ қарор дорад ва дар тамоми роҳ равшанӣ меафшонад, таърихи миллериҳо аз соли 1840 то 1844 намоёндагӣ мекунад. Равандҳои он таърих бояд ба дурустӣ фаҳмида шаванд. Иҷрои ҳуди нидои нисфишабӣ аз 12-уми август то 17-ум буд, вақте ки паём дар ҷамъомади хаймавии Эксетер пешниҳод гардид, ва сипас онҳо паёмро тақрибан ду моҳ—сентябр ва октябр, ду моҳ ва панҷ рӯз—бурданд. Пеш аз 22-юми октябр, онҳо барои бозгашти Худованд омодагӣ медиданд. Ин давраи думоҳа таърихи нидои нисфишабӣ аст. Аммо шумо наметавонед ин даврано бидуни дарки қадамҳое, ки ба он ворид мекарданд, бифаҳмед. Барои ман, нидои нисфишабӣ, ба таври мушаххастар, таърихи замони таъхир аст, ки то 22 октябри соли 1844 идома меёбад.

Ёфтани Паёмҳои Се Фаришта

Ин аст таърихи солҳои 1840 то 1844. Дар Рӯҳи Нубувват чандин порчаҳо ҳастанд, ки дар онҳо хоҳар Уайт ба мо мегӯяд, ки бояд донем паёмҳоро дар кучо ҷой диҳем. Вақте ки шумо ба ҷой додани паёмҳо оғоз мекунед, дармеёбед, ки ҳамаи паёмҳо дар як нуктаи муайяни замон мерасанд ва аз он пас қувватманд мегарданд.

Фариштаи Якум дар соли 1798, дар Замони Охир, расид, ҳангоме ки Китоби Дониёл мӯҳришкан шуд ва афзоиши дониш ба вучуд омад. Паёми Фариштаи Якум рӯзи 11 августи соли 1840 қувватманд мегардад, вақте ки принципи сол-рӯз барои тамоми ҷаҳон тасдиқ мешавад ва Фариштаи Ваҳй 10-ро ба поён меорад, ки ин рамзи қувватёбии Паёми Фариштаи Якум мебошад.

Фариштаи Дуюм дар моҳи июни соли 1842 расид. Мо дирӯз хондем, ки дар моҳи июни соли 1842 ҷаноби Миллер давраи дуҷуми мавъизаҳои худро дар калисои кӯчаи Каско баргузор намуд. Ба истиснои чанд маврид, калисоҳои протестантӣ дарҳои худро бастанд. Пас, дар моҳи июни соли 1842 Паёми Фариштаи Дуюм расид, зеро вақте ки калисои протестантӣ дари худро бар зидди Паёми Фариштаи Якум мебандад, он қисми Бобил мегардад. Паёми Фариштаи Дуюм даъватест барои берун омадан аз Бобил. Он тадриҷӣ аст.

Хоҳар Уайт ба мо мегӯяд, ки гарчанде протестантҳо аз моҳи июни соли 1842 ба бастани дарҳои худ оғоз карда бошанд ҳам, даъват барои берун омадан аз Бобил — муҳтавои Паёми Фариштаи Дуюм — дар асл то тобистони соли 1844 оғоз наёфт.

Паёми фариштаи дуҷум дар моҳи июни соли 1842 расид ва бо паёми Нидои Нимашаб, 12–17 августи соли 1844, дар анҷумани саҳроии Эксетер, қувват бахшида шуд.

Фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 омад, зеро дар он рӯз роҳ ба Қудси муқаддас кушода шуд, ки дар он ҷо одамон метавонанд дарк намоёнд, ки Масеҳ акнун Саркоҳин дар Қудси муқаддас аст. Дар он ҷо сандуки аҳд шинохта мешавад, ва дар сандуқ Даҳ Аҳком ҳастанд. Вақте ки Хоҳар Уайт ба Қудси муқаддас бурда шуд ва ба Даҳ Аҳком назар кард, вай дид, ки аҳкоми Шанбе болотар аз дигарон медурахшид, ва аҳамияти Шанbero дар Паёми Фариштаи сеюм нишон меод. Ин озмоише хоҳад буд дар бораи Шанбе ё якшанбе. Дар 22 октябри соли 1844, муҳтавои Паёми Фариштаи сеюм омад.

Яке аз хусусиятҳои ҳар сеи ин паёмҳо он аст, ки вақте Паёми Фариштаи Якум дар соли 1798 расид, ҳеҷ кас онро намефаҳмид. Худованд Вилиям Миллерро бархезонд, то фиристодаи Фариштаи Якум бошад, аммо танҳо дар соли 1818 — баъд аз бист сол — Миллер ба фаҳмидани ин паём оғоз кард. Паём расида буд, вале пеш аз он ки қавми Худо онро бишносанд, вақт лозим аст, ва он гоҳ ба он қудрат бахшида мешавад.

Паёми Фариштаи Дуҷум дар моҳи июни соли 1842 расид, вале ҳеҷ яке аз миллериён дар соли 1842 ба калисоҳои протестантӣ Бобил номиданро оғоз накард. Онҳо ҳанӯз онро дарк накарда буданд. Танҳо дар тобистони соли 1844 онҳо ба шинохтани он шурӯъ карданд ва мардумро ба берун омадан аз калисоҳо даъват намуданд. Паём аввал мерасад, сипас фаҳмида мешавад, ва баъд бо қудрат таъмин мегардад.

22 октябри соли 1844, вақте ки Ҳайрам Эдсон рӯёи худро дар бораи он дид, ки Масеҳ аз Ҷои Муқаддас ба Ҷои Муқаддастарин мегузарад, онҳо то андозае нуреро дар бораи тағйири хизмати Масеҳ дарёфтанд. Аммо 23 октябри соли 1844 Ҳайрам Эдсон ҳанӯз омода набуд, ки мақолае нависад ё мавъизае кунад дар бораи он ки якшанбе нишони ҳайвон аст. Онҳо Паёми Фариштаи Саввумро то баъд аз он давраи вақт дарк накарданд.

Паёми Фариштаи Сеюм, чунон ки Адвентистони рӯзи ҳафтум медонанд, қудратманд мегардад, ҳангоме ки Фариштаи Чоруми Ваҳй 18 ба он ҳамроҳ мешавад. Барои онҳое, ки инро тавассути паҳши мустақим ё баъдтар дар DVDҳо тамошо мекунанд, шояд бихоҳед дар бораи вақти ба Фариштаи Сеюм ҳамроҳ шудани Фариштаи Чорум дар 11 сентябри соли 2001 баҳс кунед. Дар ин маврид, мо ҳоло дар бораи он ҳеҷ гуна баҳсе пеш намеорем, аммо онро низ инкор намекунем: Фариштаи Чорум бо фурӯ афтодани Бурҷҳои Дугоник ба Фариштаи Сеюм ҳамроҳ мешавад, ва маҳз дар ҳамин ҷо Паёми Фариштаи Сеюм қудратманд мегардад.

Ҳамаи се Паёми Фариштагон ин хусусиятҳоро доранд: онҳо меоянд, фаҳмида мешаванд, ва сипас қувват мебардоранд.

Ду баста шудани дарҳо ва поксозии маъбад

Дар моҳи июни соли 1842, даре ба баста шудан оғоз кард, ки онро бастани дарҳои калисоҳои протестантӣ бар зидди Паёми Фариштаи Якум нишон меод. Дар оғози ин таърих мо

мебинем, ки даре баста мешавад, ва дар анчоми ин таърих — таърихи Фариштаи Дуюм — он дар боз баста мешавад: даре ба Макони Муқаддас, даре дар масали Даҳ Бокира.

Ин ду баста шудани дарҳо барои қайд кардан муҳиманд, хусусан агар шумо хоҳед бо ду поксозии маъбад сарукар гиред. Масеҳ хангоми дар рӯи замин буданаш маъбадро ду бор пок сохт, ва хоҳар Уайт ба мо мегӯяд, ки дар охири ҷаҳон низ ду поксозии маъбад хоҳад буд, чунон ки дар замони миллеритҳо буд. Поксозиҳои маъбад дар замони миллеритҳоро метавон дар баста шудани дар дар моҳи июни соли 1842 — дари аввали маъбад, протестантизм — ва дар поксозии дувуми маъбад, вақте ки поксозии маъбади миллеритҳо ба анҷом мерасад, мушаххас намуд.

Мо вақти дарангро баррасӣ хоҳем кард. Дар ин таърихи Фариштаи Дуюм, вақти даранг дар 22 март соли 1844 фаро мерасад ва миёни ду поксозии маъбад маҳдуд мегардад. Ин аст Паёми Фариштаи Дуюм.

Ин ҳамчунин достони Чидъун аст. Дар достони Чидъун ду поксозӣ вучуд дошт, ки яке аз рамзҳои ду поксозии маъбад ва Паёми Фариштаи Дуюм мебошад.

Замони таъхир ва нидои нисфи шаб дар нубувват

Биёед омӯзиши худро бо иқтибосе аз «Spiritual Gifts», ҷилди 1, саҳифаҳои 195, 196 оғоз намоем. Мо вақти таъхирро меомӯзем, то иртиботи онро бо Нидои Нисфишаб дарк кунем, зеро намехоҳем нури Нидои Нисфишабро рад намоем; агар чунин кунем, аз роҳ ба сӯи дунёи шарии поён меафтем.

Фариштагон фиристода шуданд, то ба он Фариштаи пурқуввате, ки аз осмон буд, ёрӣ расонанд, ва ман овозхоеро шунидам, ки гӯё аз ҳар ҷо садо медоданд: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то шумо дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз балоҳои вай насиби худ наёбед; зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст». Ин паём гӯё иловае ба паёми сеюм буд» — Акнун, ӯ танҳо Ваҳй 18:4-ро иқтибос кард: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, . . .». Ва ӯ мегӯяд: «Ин паём гӯё иловае ба паёми сеюми [Фаришта] буд ва ба он пайваст, чунон ки нидои нисфи шаб дар соли 1844 ба паёми фариштаи дуюм пайваст».

Паёми Фариштаи Дуюм дар моҳи июни соли 1842 мерасад, ва Нидои Нимашаб дар моҳи августи соли 1844 ба он ҳамроҳ мешавад. Ин фурӯрезии Рӯҳ бар ин паём — даъват ба берун омадан аз Бобил — ҳамон таърихест, ки Хоҳар Уайт барои тасвир кардани таърихи 11 сентябри соли 2001 истифода мебарад, вақте ки ба Паёми Фариштаи Сеюм Фариштаи Чорум ҳамроҳ мешавад. Фариштаи Чорум ҳамон вақте аст, ки Фариштаи Қудратманди Ваҳй 18 фуруд меояд.

«Ин хабар гӯё иловае бар паёми сеюм буд ва бо он пайваст, ҳамон тавре ки нидои нимашаб дар соли 1844 ба паёми фариштаи дуюм пайваст. Ҷалоли Худо бар муқаддасони пуртоқату мунтазир қарор дошт»,—ҷалоли Худо бар кӣ қарор дошт? Пуртоқат—чӣ? Мунтазир. Муқаддасони пуртоқату мунтазир. Хуб? Муқаддасони мунтазир; зеро мо ҳоло дар он таърих

қарор дорем, ки дар он нубувват мегӯяд: «Хушо касе ки мунтазир бошад ва ба 1335 бирасад. Агар рӯё таъхир кунад, онро интизор шав». Мардуме, ки фурӯрезии Рӯхулқудсро қабул хоҳанд кард, муқаддасони мунтазир мебошанд.

Чалолӣ Худо бар муқаддасони пуртоқат ва интизор қарор гирифт, ва онҳо бе ҳеҷ ҳарос оғоҳии охирини ҷидди роҳи, суқути Бобилро эълон мекарданд ва қавми Худоро даъват менамуданд, ки аз миёни вай берун оянд, то аз ҳукми даҳшатноки вай ҳалос шаванд».—Албатта, ин ба рӯзгор ва замони мо тааллуқ дорад; аммо муқаддасони интизори рӯзгор ва замони мо ба воситаи муқаддасони интизоре, ки дар Таърихи Миллерӣ, ки мо баррасӣ менамоем, пешнамоӣ шудаанд.

«Нуре, ки бар интизори ғурӯ рехта буд, ба ҳар ҷо нуфуз кард, ва онҳое ки дар қалисоҳи ондаке нур доштанд, ва се паёмро нашониданд ва рад накарда буданд, ба ин даъват ҷавоб доданд ва аз қалисоҳи суқуткарда берун омаданд.»—Ин аст: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман!» Ин сухан дар бораи онҳост, ки дар рӯзгори мо, ҳангоме ки Қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ҷорӣ гардад, аз қалисоҳи Бобил берун меоянд. Онҳо қалисоҳи суқуткардаанд, қалисоҳи Бобил.

«Бисёриҳо аз замоне ки ин паёмҳо дода шуда буданд, ба синни масъулият расида буданд, ва нур бар онҳо мебурашад, ва ба онҳо имтиёз дода шуда буд, ки ҳаёт ё мамуро интихоб кунанд».—Ақнун вай мегӯяд, ки имрӯз дар қалисоҳи протестантӣ одамоне ҳастанд, ки аз 22 октябри соли 1844 ба синни масъулият расидаанд; ва ин чунин аст. Одамоне, ки имрӯз дар қалисоҳи протестантӣ ҳастанд, ҳангоми расидани Паёми Фариштаи Сеюм дар таърихи миллери зинда набуданд. Онҳо барои раде, ки қалисоҳи протестантӣ дар давраи худ анҷом доданд, масъул доништа намешаванд, ва ин нуқтаи қалидиест, ки бояд ба он таваҷҷӯҳ кард, агар шумо ягон бор биомӯед, ки ҷи гуна таърихи Масеҳ анҷоми ҷаҳонро тасвир мекунад; зеро, аз лиҳози техникӣ, аз рӯи нубувват, Уршалим метавонист ва мебоист дар соли 34 милодӣ нобуд карда мешуд.

Аз миёни 2300 соли, ки дар Дониёл 8 ва Дониёл 9 муайян шудаанд, барои яҳудиён 490 соли муҳлати имтиёзӣ ҷудо гардида буд. Он 490 сол дар соли 34-и милодӣ бо сангсор шудани Истефанус ба анҷом расид. Дар он лаҳза, аз лиҳози набувватӣ, Уршалим бояд нобуд мегардид, вале он то соли 70 нобуд карда нашуд. Дар «Муборизаи Бузург», хоҳар Уайт дар бораи ҳамон таърих ҳаминро мегӯяд. Ё мегӯяд, ки пеш аз соли 34 қудакон ва дигароне буданд, ки паёми Масеҳ ва шогирдонро нашониданд буданд, ва Худо дар марҳамати Худ ба онҳо вақт дод, то пеш аз нобудии Уршалим бо он паём рӯ ба рӯ гарданд. Ё, чунон ки Масеҳ низ мекунад, нобудии Уршалимро ҳамчун намунае, ки анҷоми ҷаҳонро нишон медиҳад, муайян мекунад.

Он таърих маҳз ҳамон таърихеро, ки вай дар бораи он сухан мегӯяд, пешакӣ тасвир мекунад. Вақте ки Қонуни Якшанбе ба Иёлоти Муттаҳида меояд ва паём ниҳоят ба қалисоҳи суқуткарда мерасад, фарзандони Худо, ки ҳоло дар Бобил ҳастанд, барои радияе, ки қалисоҳи онҳо ё аҷодони онҳо дар асри XIX карда буданд, масъул доништа нахоҳанд шуд.

«Бисёре аз замоне ки ин паёмҳо дода шуда буданд, ба солҳои масъулият расида буданд, ва нур бар онҳо медурахшид, ва ба онҳо имтиёз дода шуда буд, ки ҳаёт ё мамотро интиҳоб намоянд. Баъзеҳо ҳаётро интиҳоб карданд ва бо онҳое мавқеи худро гирифтанд, ки мунтазири Худованди худ буданд ва ҳамаи аҳкоми Ёро нигоҳ медоштанд. Паёми сеюм бояд кори худро анҷом медод; ҳамаи мардум мебоист аз рӯи он озмуда шаванд, ва гаронбаҳоён мебоист аз миёни ташкилотҳои динӣ даъват шуда берун оварда шаванд. Қуввае маҷбуркунанда ростқавлонро ба ҳаракат меоварад, дар ҳоле ки зуҳури қудрати Худо хешовандон ва дӯстонро дар тарс ва боздошт нигоҳ медорад, ва онҳо на чуръат доранд ва на қудрат, ки ба онҳое, ки амали Рӯҳи Худоро бар худ эҳсос мекунанд, монеъ шаванд. Даъвати охирин ҳатто ба ғулумони камбағал низ расонда мешавад, ва порсоёни миёни онҳо, бо баёнҳои фурутанона, сурудҳои шодии ғавқулодаи худро аз дурнамои раҳони саодатманди худ мерезанд, ва хоҷагонашон наметавонанд онҳоро боздоранд; зеро тарс ва ҳайрат онҳоро ҳомӯш нигоҳ медорад. Мӯъҷизаҳои азим ба амал оварда мешаванд, беморон шифо меёбанд, ва аломатҳо ва аҷоиб мӯъминонро пайравӣ мекунанд. Худо дар ин кор аст, ва ҳар муқаддас, бе тарс аз пайомадҳо, аз эътиқоди вичдони худ пайравӣ мекунад, ва бо онҳое муттаҳид мешавад, ки ҳамаи аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд; ва онҳо паёми сеюмро бо қудрат ба ҳама ҷо мерасонанд. Ман дидам, ки паёми сеюм бо қудрат ва неруе анҷом хоҳад ёфт, ки аз нидои нисфи шаб ба маротиб бештар аст».

Дар ин ду параграф, ин бори дуввум аст, ки вай таърихи моро дар назди Қонуни Яқшанбе дар охири ҷаҳон бо таърихи Нидои Нимашаб муқоиса кардааст. Бори аввал, вай мегӯяд, ки Фариштаи Қудратманди Ваҳй 18 ба Фариштаи Сеюм ҳамроҳ мешавад, чунон ки Нидои Нимашаб ба Фариштаи Дуюм ҳамроҳ шуд. Гарчанде ки вай ба таърихи бӯҳрони Қонуни Яқшанбе муроҷиат мекунад, вай ба таври равшан таърихи Фариштаи Дуюмро ҳамчун нуқтаи истинод истифода мебарад. Инҳо таърихҳои мувозӣ мебошанд.

Бандагони Худо, ки бо қудрате аз аъло сарфароз гардида буданд, бо чеҳраҳое, ки мунаввар шуда, аз тақдиси муқаддас медурахшиданд, пеш рафта, хизмати худро ба ҷо меоварданд ва паёми осмониро эълон менамуданд. Ҷонҳое, ки дар миёни ҳамаи ҷамоаҳои динӣ пароканда буданд, ба он даъват ҷавоб доданд, ва гаронбаҳоён бо шитоб аз калисоҳои маҳкумшуда берун оварда шуданд, чунон ки Лут пеш аз ҳалокати Садӯм аз он ҷо бо шитоб берун оварда шуд.

Ҳангоме ки сухан дар бораи даъвати берун омадан аз Бобил меравад, хоҳ дар охири ҷаҳон ва хоҳ дар Паёми Фариштаи Дуюм, Лут рамзи он таърих ва нобудии Садӯм мебошад.

Агар шумо Дониёл 11-ро дуруст дарк намоед, дар ояти 41 подшоҳи Шимол ба замини ҷалол дохил мешавад ва бисёре сарнагун мегарданд, вале «инҳо аз дасти ӯ халос хоҳанд шуд, яъне Адӯм, Мӯоб ва сарварони бани-Аммӯн». Мӯоб ва Аммӯн фарзандони ду духтари Лут мебошанд. Оилаи Лут намояндаи онҳоянд, ки дар замони бӯҳрони Қонуни Яқшанбе аз дасти папосият халос мешаванд.

Хоҳар Уайт ин рамзятро ба кор мебарад. Калисоҳои сукуткарда бо Лут муаррифӣ шудаанд, ва гаронбаҳоён аз калисоҳои маҳкумшуда ба зудӣ берун бурда шуданд, чунон ки Лут пеш аз

ҳалокати Садӯм аз он ҷо ба шитоб берун бурда шуд. Қавми Худо бо ҷалоли олие, ки бар онҳо бо фаровонии ғанӣ фуруд омад, омода ва қувват баҳшида шуданд, то онҳоро барои тоб овардан ба соати озмоиш муҳайё созад. Дар ҳар ҷо овозҳои бисёре шунида мешуданд, ки мегуфтанд: «Дар ин ҷост сабри муқаддасон; дар ин ҷо онҳое ҳастанд, ки аҳкоми Худоро ва имони Исоро риоя мекунанд».

Ҳангоме ки ӯ дар бораи даъвати берун омадан аз Бобил дар поёни ҷаҳон суҳан мегуяд, вай барои тавсифи он даъват аз таърихи Паёми Фариштаи Дувум дар давраи миллериҷо истифода мебарад. Паёми Фариштаи Дувум даъватест барои берун омадан аз Бобил, ва ин таърих намунаи таърихи бӯҳрони Қонуни Яқшанбе мебошад.

Яке аз ишораҳои Китоби Муқаддас, ки Эллен Уайт барои тавсифи ин таърих истифода мебарад, достони Садӯм ва Амӯроҳ аст. Мо аз Ҳастӣ 19:1–11, ки қисми достони Лут мебошад, меҳонем.

Ва шом ду фаришта ба Садӯм омаданд; ва Лут дар дарвозаи Садӯм нишаста буд. Чун Лут онҳоро дид, барҳоста ба пешвози онҳо рафт; ва бо рӯяш то замин ҳам шуда сачда кард. Ва гуфт: «Инак, эй хоҷагони ман, илтимос, ба хонаи бандаи худ дароед ва шабро бимонед, ва пойҳои худро бишӯед; пас саҳар барвақт барҳоста, ба роҳи худ хоҳед рафт». Ва онҳо гуфтанд: «Не, балки мо шабро дар кӯча хоҳем гузаронд». Аммо ӯ онҳоро бисёр исрор кард; ва онҳо ба назди ӯ даромада, ба хонаи ӯ ворид шуданд. Ва ӯ барои онҳо зиёфате орошт, ва нони фатир пухт, ва онҳо хӯрданд. Лекин пеш аз он ки онҳо бихобанд, мардони шаҳр, яъне мардони Садӯм, хонаро гирд гирифта ихота карданд, ҳам пиру ҳам ҷавон, тамоми қавм аз ҳар тараф. Ва Лутро нидо карда, ба ӯ гуфтанд: «Кучоянд он мардоне ки имшаб назди ту омаданд? Онҳоро назди мо берун ор, то онҳоро бишносем». Ва Лут назди онҳо ба дар баромад, ва дарро аз паси худ баст, Ва гуфт: «Илтимос, эй бародарон, чунин бадӣ накумед. Инак, ман ду духтар дорам, ки мардро нашинохтаанд; илтимос, онҳоро назди шумо берун оварам, ва бо онҳо он чи дар назари шумо нек аст, бикунед; фақат ба ин мардон ҳеҷ коре накумед, зеро ки аз ҳамин сабаб онҳо зери сояи боми ман даромадаанд». Ва онҳо гуфтанд: «Ақиб бирав». Ва боз гуфтанд: «Ин як нафар омадааст то мусофир бошад, ва акнун меҳоҳад доварӣ кунад! Ҳоло бо ту бадтар аз онҳо рафтор хоҳем кард». Ва бар он мард, яъне бар Лут, саҳт фишор оварданд, ва наздик омаданд, то дарро бишкананд. Аммо он мардон дасти худро дароз карда, Лутро назди худ ба хона кашиданд ва дарро бастанд. Ва мардонеро, ки назди дари хона буданд, аз хурд то бузург, ба кӯрӣ заданд, ба тавре ки аз ёфтани дар очиз монданд.

Санҷиши тадриҷӣ ва вақти таъхир

Хоҳар Уайт дар бораи раванди озмоиши тадриҷӣ дар замони Масеҳ ва дар замони миллериҷо суҳан мегуяд, ки барои мо низ раванди озмоиши тадриҷиро нишон медиҳад. Дар «Навиштаҳои ибтидоӣ», саҳифаи 259, ӯ мегуяд:

«Онҳое ки паёми Яҳёи Таъмиддиҳандаро қабул намекарданд, наметавонистанд аз таълимоти Исо баҳрае бибаранд; ҳамчунин онҳо наметавонистанд аз хизмати Масеҳ дар Осоишгоҳи боло баҳраманд гарданд». Сипас ӯ мегуяд: «Онҳое ки Паёми Фариштаи

Аввалро қабул накарданд, наметавонистанд аз Паёми Фариштаи Дувум баҳрае бибаранд; ҳамчунин онҳо наметавонистанд аз Нидои Нимашаб баҳраманд гарданд».

Дар он порча аз «Навиштаҳои Аввал», сах. 259, вақте ки дар замони Масеҳ дар баста мешавад, яҳудиён дар торикии комил, дар кӯрии комил ҳастанд.

Таърихи миллериити Фариштаи Дуом таърихи Лут аст. Он ду фаришта ба шаҳр меоянд (июни соли 1842), Паёми Фариштаи Дуом мерасад, ва Лут онҳоро водор месозад, ки шабро бимонанд (Замони Таваққуф). Доварӣ воқеъ мегардад, ва сипас даре баста мешавад (22 октябри соли 1844).

Мо боз ба як воқеаи дигари таърихи Китоби Муқаддас назар хоҳем афканд, ки дар он давраи таъхир бо таърихи миллериён мутобиқат мекунад, пеш аз он ки инро ба ҳам пайванд диҳем.

Мӯсо, Мақдасгоҳ ва Замони Дарангӣ

Таърихи навбатӣ ин аст, ки Мӯсо дастурҳоро дар бораи сохтани муқаддасгоҳ ва Шариат қабул мекунад.

Дар рӯзи ҳафтум, ки рӯзи шанбе буд, Мӯсо ба дарунӣ абр даъват карда шуд. Абри зич дар пеши назари тамоми Исроил кушода шуд, ва ҷалоли Худованд мисли оташи сӯзонанда зоҳир гардид. «Ва Мӯсо ба миёни абр даромада, ба кӯҳ баромад; ва Мӯсо чиҳил рӯз ва чиҳил шаб дар кӯҳ буд». Патриархҳо ва анбиё, 313, 314.

Чиҳил рӯзе, ки вай дар кӯҳ даранг кард, шаш рӯзи тайёриро дарбар намегирифт.

Дар тӯли ин таърих, Мӯсо 46 рӯзро дар гирифтани дастурҳо оид ба сохтани маъбад сипарӣ кард, ки ин ба 46 соли аз 1798 то 1844, вақте ки Худованд маъбади миллериитро барпо намуд, ва ба 46 соли бозсозии маъбад аз ҷониби Ҳиродус, ки дар Юҳанно 2:20 зикр шудааст, ҳамчунин ба 46 хромосомаи маъбади инсонӣ мувофиқат дорад. Дар давоми он шаш рӯз, Ҳушаъ бо Мӯсо буд, ва ҳар ду якҷоя манн меҳӯрданд ва аз ҷӯйе, ки аз кӯҳ фуруд меомад, менӯшиданд. Ҳушаъ бо Мӯсо ба абр дохил нашуд, балки дар берун монд, ҳар рӯз меҳӯрду менӯшид ва мунтазири бозгашти Мӯсо буд, дар ҳоле ки Мӯсо дар давоми он чил рӯз рӯза дошт.

Ҳангоми иқоматаш бар кӯҳ, Мӯсо дастурҳо барои бино кардани муқаддасгоҳе дарёфт намуд, ки дар он ҳузури илоҳӣ ба таври махсус зоҳир мегардид. «Ва бигзор барои Ман муқаддасгоҳе бисозанд, то ки Ман дар миёни онҳо сокин шавам» (Хуруҷ 25:8), чунин буд амри Худо.

Дар ин ҷо мо мебинем, ки шумораи 46 бо бинои муқаддасгоҳ алоқаманд аст.

Мо аз китоби Хуруҷ меҳонем ва дар ин қисса як вақти таъхирро қайд мекунем, зеро он вақти таъхирро дар замони Масеҳ, дар замони миллериён ва дар охири ҷаҳон пешакӣ таҷассум мекунад. Вақти таъхир муҳитеро ба вучуд меоварад, ки имкон медиҳад Нидои Нисфи Шаб эълон гардад ва ду табақаи парастешкунандагонро ба вучуд оварад. Бе вақти таъхир, омилҳои муайянкунандаи он таърих барои он чи Худованд меҳоҳад дар Нидои Нисфи Шаб

анҷом диҳад, муҳайё намешуданд. Мо бояд бубинем, ки вақти таъхир чиро ифода мекунад.

Ва Ё ба Мусо гуфт: «Ба ҳузури Худованд баро, ту ва Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил; ва аз дур сачда намоед. . . .» Ва Мусо нисфи хунро гирифта, дар косаҳо рехт; ва нисфи дигари хунро бар қурбонгоҳ пошид. Ва китоби аҳдро гирифта, дар шунавони қавм хонд; ва онҳо гуфтанд: «Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард ва итоат хоҳем кард». Ва Мусо хунро гирифта, бар қавм пошид ва гуфт: «Инак, хуни аҳд, ки Худованд бо шумо бар ҳамаи ин суҳанон бастааст». Хуруҷ 24:1, 6–8.

Ин давраи 46-рӯза, ин Замони мунтазирӣ, ҳамон вақтест, ки Худованд бо қавме ба аҳд медарояд.

Оё Худованд дар ин таърих бо Миллеритҳо аҳд баст? Бале.

Оё Ё дар замони Масех, дар рӯзи Панतिकост, бо калисои масеҳӣ аҳд баст? Бале.

Пас, ин вақти таъхир яке аз аломатҳои роҳест, ки Худованд ба воситаи он бо қавме ба аҳд медарояд.

Ва Парвардигор ба Мусо гуфт: «Назди Ман ба кӯҳ баро ва он ҷо бимон; ва Ман ба ту лавҳаҳои сангин, ва шариат, ва аҳкомиро, ки навиштаам, хоҳам дод, то онҳоро биомӯзонӣ». Ва Мусо бархост, ва Ёшуа, хизматгузориаш, низ; ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад. Ва Ё ба пирон гуфт: «Дар ин ҷо барои мо бимонед, то он гоҳ ки назди шумо боз гардем; ва инак, Ҳорун ва Хур бо шумо ҳастанд; ҳар кӣ коре ё даъвое дошта бошад, назди онҳо биёяд». Ва Мусо ба кӯҳ баромад, ва абре кӯҳро фаро гирифт. Ва ҷалоли Парвардигор бар кӯҳи Сино қарор гирифт, ва абр онро шаш рӯз фаро гирифт; ва дар рӯзи ҳафтум Ё аз миёни абр Мусоро хонд. Ва намуди ҷалоли Парвардигор дар назари банӣ-Исроил бар қуллаи кӯҳ мисли оташи сӯзанда буд. Ва Мусо ба миёни абр даромада, ба кӯҳ боло рафт; ва Мусо чихил рӯз ва чихил шаб бар кӯҳ буд. Хуруҷ 24:12–18.

Дар таърихи Мусо мо давраи таъхирро мебинем. Дар ин муддат, ду лавҳа рамзи аҳд мебошанд, ва Худованд ба аҳд даромада, ба Мусо дастурҳо дар бораи бино кардани маъбад медиҳад.

Аз соли 1798 то 1844, дар он 46 сол, Худованд маъбади миллеритиро барпо мекард, то ки Ё бо Исроили муосир ба аҳд дарояд.

Он даврае, ки мо ҳамакнун дар бораи он бо Мусо ва замони таъхири 70 пирон хондем, дар таърихи Китоби Муқаддас Панतिकост номида мешавад — панҷоҳ рӯз пас аз Фисҳ. Худованд ба Исроил амр фармуд, ки Пантикостро то абад ёдбуд намоянд. Дар Аҳди Ҷадид, Панतिकост яке аз марказҳои диққати калисои аввали масеҳӣ мебошад, ки маҳз ҳамин таърихро ёдбуд мекунад. Мо ҳамон чузъҳоро дар Панतिकост дар замони Масех, дар таърихи миллеритҳо меёбем, ва ин чузъҳо дар охири ҷаҳон такрор хоҳанд шуд.

Панतिकост ва замони интизорӣ дар Аҳди Ҷадид

Биёед ба Панतिकост аз нигоҳи Луқо 24:44–52, дар ҷараёни ҳикояи роҳи Эммаус, назар афканем.

Пештар дар Инчили Луқо, он ду шогирде ки бо Исо роҳ мерафтанд, аз Ё хоҳиш мекунанд, ки бо онҳо бимонад. Китоби Муқаддас вожаи «бимонад»-ро ба кор мебарад. Дар он ҷо вақти даре ҳаст, ки ишора шудааст, аммо мо мехоҳем дар ҳамин воқеа ба вақти дигари даре ишора намоем.

Ва Ё [Исо] ба онҳо гуфт: «Инҳоянд он суҳаноне ки ба шумо гуфтам, ҳангоме ки ҳанӯз бо шумо будам, ки бояд ҳама он ҷи дар Тавротӣ Мусо, ва дар анбиё, ва дар Забур дар бораи Ман навишта шудааст, ба амал ояд». Он гоҳ зехни онҳоро кушод, то Навиштаҳоро бифаҳманд. Ва ба онҳо гуфт: «Ҳамин тавр навишта шудааст, ва ҳамин тавр лозим буд, ки Масеҳ азоб кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳё гардад; ва тавба ва омурзиши гуноҳҳо дар номи Ё дар миёни ҳамаи халқҳо мавъиза карда шавад, аз Уршалим оғоз намуда. Ва шумо шоҳидони ин ҷизҳо ҳастед. Ва инак, Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо мефиристам; аммо шумо дар шаҳри Уршалим бимонед, то вақте ки бо қувват аз аъло либос пӯшонида шавед».

Вақти интизорӣ бо амр ба интизор шудан дар Ерусалим барои қувват ишора шудааст. Дар ҳамин ҷост, ки барои миллериёно қудратбахшии паём ба амал меояд.

Маъноии «tarry» интизор шудан аст. «Хушо касе ки мунтазир мешавад». Барои чӣ? Барои қудратёбӣ.

Шумо наметавонед тавонмандии Нидои Нимашабро дуруст дарк кунед, магар он ки замони дарангро бифаҳмед, ки дар он ба онҳо амр шудааст, то барои он қувват интизор шаванд. Ин як қисми ин воқеа аст. Барои он ки нуре, ки дар паси шумо барпо гардидааст, ҳамчунон ба дурахшидан идома диҳад, шумо бояд тамоми таърихро бифаҳмед.

Шояд шумо ҳанӯз намебинед, ки ин ба кучо меравад, аммо фардо ин равшан хоҳад шуд.

Се Пешгӯӣ ва Замони Таъхир

Се пешгӯӣ миллериёно ба як бадфаҳмӣ бурданд, ки сабаби вақти таъхир ва ноумедии аввал гардид. Ин пешгӯиҳо ҳамоно се пешгӯие мебошанд, ки Уилям Миллер гуфта буд, ки барои оғози ҳисоб ба ӯ дода шудаанд: 1335, 2520 ва 2300 рӯз.

Агар шумо дарк кунед, ки вақти таъхир ҷузъи муайяни Нидои Нимашаб аст, пас бояд бипурсед, ки вақти таъхирро чӣ ба вучуд овард. Инҳо ҳамоно се нубуввати замони буданд: 1335, 2520 ва 2300.

Агар шумо нубуввати 2520 ва 1335-ро рад кунед, шумо Нидои Нимашабро инкор мекунад ва аз роҳ ба сӯи ҷаҳони шарии поён меафтед.

Мо бо ҳамаи ин ба ҳамоно ҷо равона ҳастем.

Онҳо даранг мекунанд, зеро бояд мунтазири қудрате аз аъло бошанд, ва дар таърихи Миллериё, он қудрат Нидои Нимашаб буд.

Лекин шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то даме ки ба қуввате аз аъло либосонида шавед. Ва Ё онҳоро то Байт-Анё бурд; ва дастҳои Худо боло бардошта, онҳоро баракат дод. Ва чунин воқеъ шуд, ки хангоме ки онҳоро баракат меод, аз онҳо чудо гардид ва ба осмон боло бурда шуд. Ва онҳо ба Ё сачда карданд ва бо шодии бузург ба Ерусалим баргаштанд. Луқа 24:49–52.

Байт-Ҳинӣ як канори шаҳри Уршалим аст, тақрибан яку ним мил берун аз шаҳр. Дар рӯзгори Исо ин масофаи назаррас буд, зеро мардум ба ҳар ҷо пиёда мерафтанд.

Вифания маънои «Хонаи камбағалон»-ро дорад.

Ҷои дӯстдоштаи Исо барои будубош Байт-Анё буд, ки дар он ҷо Лаъзор, Марям ва Марто зиндагӣ мекарданд.

Қобили зикр аст, ки Вуруди Зафармандона ҳамон воқеаест, ки Хоҳар Уайт барои тавсифи Нидои Нимашаб ба қор мебарад.

Пеш аз он ки Исо барои Вуруди Зафармандона ба Ерусалим дарояд, Ё дар Байтания, Хонаи Камбағалон, даранг кард. Замони даранг кардане ҳаст, ки пеш аз Вуруди Зафармандона меояд, ҳамон тавре ки замони даранг кардане низ ҳаст, ки пеш аз Нидои Нимашаб меояд. Инҳо таърихҳои мувозӣ мебошанд, аммо мо ханӯз бо Луқа 24:44–52 сарукор дорем ва дар Ерусалим мунтазир монда, даранг мекунем.

Дар «Навиштаҳои Аввал», саҳифаи 247, дар бораи Таърихи Миллерӣ, хоҳар Уайт мегӯяд:

Онҳое ки ноумед шуда буданд, аз Навиштаҳо диданд, ки онҳо дар вақти таъхир буданд, ва бояд бо сабр иҷрошавии рӯёро интизор шаванд. Ҳамон далелҳое ки онҳоро водор сохтанд, ки дар соли 1843 мунтазири Худованди худ бошанд, онҳоро ба он оварданд, ки Ёро дар соли 1844 интизор шаванд.

Хангоми Нидои Нимашаб, ба Миллеритҳо фаҳмиши Навиштаҳо кушода шуд.

«Ноумедшудагон» аз ноумедии аввал аз Навиштаҳо диданд, ки онҳо дар вақти таъхир ҳастанд, ва ҳамон далеле, ки онҳоро водор карда буд соли 1843-ро ҳамчун бозгашти Худованд пешгӯӣ кунанд, акнун соли 1844-ро исбот мекард.

Худованд барои онҳо чӣ кард? Ё фаҳмиши онҳоро кушод. Ин таърихи мувозӣ ба шогирдон аст.

Замони Даранг кардани Яъқуб ва Аҳд Онҳое ки ба ҳақиқат имон овардаанд, дар фаҳмиши пурраи он ҳастанд, ки барои халқе ки Худо, дар файзи худ, ба довари муҳими зиндагон меоварад, вақти даранг кардан хоҳад буд; ҳол он ки онҳо дар ҳузури Худо бе миёнрав истодаанд, имонашон бояд устувор бошад, умедашон равшан, ва ниятҳояшон бетағйир. Имтиҳонҳои онҳо пурзӯр хоҳад буд, шиддати озмоиш ҷонкоҳ хоҳад гашт, ва лозим аст, ки имон суст нашавад. Онҳое ки ба қадри кофӣ интизорӣ мекашанд, баракати муайян

мегиранд, вале барои коҳилӣ, безътиной, ва бепарвой сабабе нест. Таърихи Яъқуб низ дарси ҷиддие дар бораи қудрати дуо ва вазифаи устувории бедареғ аст. Шаби он ки Яъқуб бо фармони фиреби модари худ барои гирифтани баракати падараш амал карда, аз хашми ғзаболуди Эсов фирор кард, ӯ танҳо, ғамгин, ва муҳочир буд, аз ҳар бароҳатии заминии зиндагӣ ҷудо; бо андешаи болои ҳамаи андешаҳои дигар, ки гуноҳи ӯ миёни ӯ ва Худо истодааст. Дилашро ноумедӣ фишурда буд; ва бо ашки фурутанона ӯ барои шаб истироҳат кард, танҳо дар биёбони кушод. Ҳангоме ки гирду атрофи худро тепаҳои танҳое дид ва боло аз сар осмони ситоразорро, ӯ эҳсоси тезе аз танҳои комили худро дошт. Вақте ки хоб чашмонашро пӯшид, ӯ дар рӯъё зинапои нуронро дид, ки аз замин то осмон расида буд; ва дар он фариштагони Худо боло ва поён мерафтанд. Аз тахти боло овози Худо шунида шуд, ки ба ӯ паёми тасаллобахш ва пур аз умед мерасонид. Ҳамин тавр он чизе ба Яъқуб маълум шуд, ки эҳтиёҷи дил ва ормони ӯро қонеъ мекард — Наҷотдиҳандае. Бо шодӣ ва сипос роҳе бар ӯ кушода дид, ки тавассути он ӯ, ҳарчанд гуноҳкор буд, боз метавонист ба илтифоти Худо барқарор гардад. Зинапои рамзии рӯъёи ӯ Исоро намоёндагӣ мекард, ягона воситаи иртибот миёни Худо ва инсон. Ин ҳамон рамзест, ки Масеҳ дар гуфтугӯаш бо Натанъил ба он ишора кард. Ӯ гуфт: «Минбаъд осмонро кушода ва фариштагони Худоро хоҳед дид, ки бар Писари Одам боло ва поён мераванд» (Юҳанно 1:51). Дар замони исён, инсон аз Худо бегона шуд. Осмон ба замин баста буд. Бар он вартаи ҷудокунанда ҳеҷ пайванде вучуд надошт. Аммо тавассути Масеҳ замин боз бо осмон пайваст мешавад. Бо шоистагии Худ, Масеҳ он халиҷи гуноҳро пули кард, ба тавре ки фариштагони хизматгузор метавонанд бо инсон иртибот дошта бошанд. Масеҳ инсони афтодаро, дар заъф ва нотаъвоии ӯ, бо Манбаи қудрати бепоён мепайвандад. Ҳамаи ин орзуҳои инсонҳо барои пешрафт, ҳамаи кӯшишҳои онҳо барои боло бардоштани инсоният, бенатиҷаанд, агар онҳо ягона Манбаъи умед ва кӯмак барои наҷоди афтодаро сарфи назар кунанд. «Ҳар атои некӯ ва ҳар бахшоиши комил» (Яъқуб 1:17) аз Худост. Бе Ӯ камоли ҳақиқии хислат вучуд надорад. Ва ягона роҳи сӯи Худо Масеҳ аст. Ӯ мегӯяд: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба василаи Ман» (Юҳанно 14:6). Дили Яъқуб аз муҳаббат ва сипос лабрез шуд, вақте ки андешид, ки Худо раҳме ошкор кардааст, ки ба эҳтиёҷи ӯ ҳамчун гуноҳкор ҷавоб медиҳад. Он рӯъё ва паёми он чизро ошкор карданд, ки ба ӯ омӯзониданаш дар он замон басо

муҳим буд, — Наҷотдиҳанда; зеро бояд вай наҷот меёфт, аммо на бо роҳи гуноҳ. Дар он нақшаи наҷот ба ӯ дараҷае аз ошкоршавии муҳаббати Худо ба инсон дода шуд, ки барои ноумедӣ ва шак мувофиқ набуд. Дар рӯъё Худо он чизеро пеши назари Яъқуб гузошт, ки барои ниёзи ӯ лозим буд, ва барои он вақте ки дар он қарор дошт. Кашфи асроре ки аз ақли Яъқуб гузашта буд, як ошкоршавии Масеҳ дар ҷавоб ба ниёзи рӯҳонии ӯ буд. Пас аз он, ҳарчанд чун рондашуда ва гуреза заминро тай мекард, бо вучуди ин умед дар дили ӯ шуълавар монд. Ва ӯ онро дар тамоми таърихи ҳаёти худ бо худ бурд. Худо ба Яъқуб он чизҳоро пинҳон накард, ки барои ӯ ва барои мо муҳим буд, то бидонем. Ваҳй ба назди Яъқуб омад, то он чизҳоро ошкор кунад, ки барои наҷоти ӯ муҳим буданд. Ҳамин Худо муаллими Яъқуб аст. Дар ҳар давраи замон Худо фарзандони Худо ба ҳама чое мебарад, ки ғайри Илоҳӣ ба онҳо ошкор мегардад, то дастуроте биомӯзанд, ки ӯ ба ҳамаи башарият меҳодад биомӯзонад. Дар рӯзҳои ҳодисаҳои ҳалқунанда, вақте ки дилҳо вазнин мешаванд, вақте ки рӯйдодҳои азиме равшан мегарданд, саволҳои хешутаборӣ хомӯш мешаванд ва орзуи ҷаҳонӣ дар чеҳраи парда мекашад; он гоҳ пӯлодзори ҳаёт, ки бо орзуи бениҳоят харида ва ҳифз карда шудааст, зеро сояи тахти Худо ба як зинапоёе табдил меёбад, ки пояш бар замин аст ва сараш ба осмон мерасад. Инсонро аз марҳилае ба марҳилаи дигар мебарад; ҳар қадам аз нерӯи Илоҳӣ аст, ва Худо дар болои он нурафшон аст, ва паёмҳои ҳавасмандкунанда аз осмон ба ҷони фурутан мерасанд. Кас бояд ин дарсҳоро биомӯзад, вагарна ҳаргиз аз онҳо ҷудо намегардад. Ҳангоме ки озмоишҳо бар мо фуруд меоянд, ҳангоме ки ташвиш ва торикӣ пеши назари мо меоянд, бояд чашмонамонро ба он чое равона кунем, ки бори охир нуре дидаем. Мо бояд дар муҳаббати Масеҳ ором гирем ва худро зеро нигоҳбонии ӯ таслим намоем. Ҳангоме ки гуноҳ дар дил пирӯз мешавад, ҳангоме ки гуноҳкорро айбдор месозад, вичдонро бор мекунад, ва ақло ба абрҳои нобоварӣ фаро мегирад, бигзор ба ёд оварем, ки ғайри Масеҳ барои фуру нишондани гуноҳ ва дур кардани торикӣ кофист. Бо ворид шудан ба иртибот бо Наҷотдиҳанда, мо ба қаламрави сулҳ ворид мешавем. «Фариштагони Худо бо фармони ӯ меоянд ва бо дуоҳои мардум боз мегарданд». Фариштагони осмонӣ ба замин фиристода мешаванд, то ба ранҷидагон ёрӣ расонанд, ашқҳои онҳое, ки аз даҳони марг баргирифта мешаванд, пок кунанд, ва ба дили ноумедон шифо бахшанд. Аз он ки дар бораи ин фариштагон наметавон бо чашми ҷисмонӣ дид, набояд хулоса кард, ки вучуди

онҳо воқеӣ нест. Господ бисёр чизҳоро пинҳон кардааст, то агар онҳо ба таври зинда ва тавоно барои назари табиӣ мо ошкор мешуданд, мо онҳоро таҳаммул карда наметавонистем. Агар қувваи рӯҳониро чашмҳои инсон дарк карда метавонистанд, он гоҳ чӣ саҳнаҳое намоён мешуданд! Агар пардаи миёни ҷаҳонҳои зоҳир ва ноаён бардошта мешуд, он гоҳ одамон фариштагони некро медиданд, ки онҳоро аз бадӣ ҳифз мекунанд ва нурҳое ки ҳамеша дар атрофи онҳоянд, то торикиро дур кунанд. Дар ҳавои назди мо садои мусиқии осмонӣ ва сурудҳои фариштагон аст. Дар атрофи мо чизҳое воқеӣ ҳастанд, ки чашмони мо онҳоро намебинанд. Фариштагони нек ҳамеша назди фарзандони инсонанд. Лашкарҳои бадӣҳо низ ба атрофи ҳар инсон ҷамъ омадаанд; зеро «вақте ки марди пурзӯр, мусаллаҳ, қасри худро нигоҳ медорад, моли ӯ дар осоиш аст» (Луқо 11:21). Худо ба ҳамаи инсонҳо ёварон ва фариштагон мефиристад, то бар лашкарҳои бад ғолиб шаванд, агар онҳо ба қудрати Илоҳӣ така кунанд ва ҳамоҳангии иродаи худро бо иродаи Масеҳ ба даст оранд. Худо моро дар ихотаи абрҳои пурқуввати шоҳидон қарор додааст. Мо ҳамеша дар ҳузури ҷаҳони ноаёнем. Ва азбаски мо аз табиат ба қорҳои бад ҷалб мешавем, ва нисбат ба қорҳои нек табиатан бепарвоям ва ҷудо мегардем, бояд худро ба қудрати Илоҳӣ таслим созем. Он паёме, ки ба Яъқуб дар Байт-Ил дода шуд, ваъдае дар бар дошт, ки ба охири рӯзҳо мерасад, — ба замоне ки торикӣ заминро мепошонад ва зулмати ғафс қавмҳоро. Ӯ Масеҳро дар болои зинапоё дид, ки миёни замин ва осмон пул шуда меистод. Агар Масеҳ танҳо як зина ҳам барои инсон фуру намеомад, мо то абад талаф мешудем. Аммо Ӯ инсонро дар ҳоли эҳтиёҷаш расида мегирад. Наҷотдиҳандаи мо зинапоёро як зина як зина бо мо боло меравад. Касоне ки ба боло нигариста, дороии заминро ҳадафи ниҳони худ намесозанд, балки дарк мекунанд, ки ҳамаи муваффақиятҳои заминӣ талаф хоҳанд шуд, дар бораи осмон тасаввуроти дуруст хоҳанд дошт. Онҳо зинапоёи осмонӣ, ки ба тахти Худо мерасад, хоҳанд дид, ва файзҳои Масеҳро бар хоҳанд чид, ки танҳо онҳо метавонанд ганҷи фаноношуданӣ барои ҷӯяндагон ба даст оваранд. Ҳарчанд ҷаҳониён метавонанд ганҷи худро дар замин ҷӯянд, ҳалқи Худо ганҷи худро болотар меҷӯянд; зеро дар он ҷо, бо парҳезгории фидокоронаи ғолиб, воридшавӣ ба мамлакати ҷовидона ба кас дода хоҳад шуд, ва Масеҳ бо тамоми ворисони Салтанат Ӯро пешвоз хоҳад гирифт. Он ки дар замин бевидона амал мекунанд, подоши абадӣ намегиранд.

Дар саргузашти Яъқуб як давраи таъхир мавҷуд аст. Ин давраи таъхир бисёр ҳақиқатҳои нубуввати ро равшан месозад, ҳарчанд мо фақат ба баъзеи онҳо ишора хоҳем кард.

Ҳастӣ 28, аз ояти 10 оғоз намуда, нишон медиҳад, ки саргузашти Яъқуб анҷоми ҷаҳонро пешаки тасвир мекунад. Писарони Яъқуб намояндаи 144,000 дар охири ҷаҳон мебошанд.

Яъқуб аз чор зан фарзанд дошт — аз ду ҳамсар, Роҳел ва Лия, ва аз ду канизак. Ё барои ҳамсаронаш меҳнат кардан лозим омад: 2520 рӯз барои Лия ва 2520 рӯз барои Роҳел. Дар достони Яъқуб мо ҳар ду 2520-ро мебинем, ки намояндаи Малакутҳои Шимолӣ ва Ҷанубӣ мебошанд.

Яъқуб рамзи Таърихи Миллеритӣ ва 144,000 аст. Қиссаи ӯ бояд барои мо дар охири ҷаҳон нур бахшад.

Ва Яъқуб аз Беэр-Шобеъ берун рафта, сӯи Ҳорон равона шуд. Ва ба маконе расид, ва шабро дар он ҷо гузаронид, зеро ки офтоб фуру рафта буд; ва аз сангҳои он макон гирифта, онҳоро зери сараш ниҳод, ва дар ҳамон ҷо барои хобидан дароз кашид. Ва хоб дид, ва инак, нардбоне бар замин барпо буд, ва сари он ба осмон мерасид; ва инак, фариштагони Худо бар он боло мерафтанду фуру меоманд. Ва инак, Худованд бар болои он истода, гуфт: «Ман Худованд, Худои падарат Иброҳим ва Худои Исҳоқ ҳастам; заминеро, ки бар он хобидаӣ, ба ту ва ба насли ту хоҳам дод. Ва насли ту мисли ғубори замин хоҳад буд, ва ту ба ғарб ва ба шарқ ва ба шимол ва ба ҷануб паҳн хоӣ шуд; ва дар ту ва дар насли ту ҳамаи қабилаҳои замин баракат хоҳанд ёфт. Ва инак, Ман бо ту ҳастам, ва дар ҳар ҷое ки биравӣ, тӯро нигоҳ хоҳам дошт, ва тӯро боз ба ин замин хоҳам овард; зеро тӯро тарк нахоҳам кард, то он чиро, ки дар бораи ту гуфтаам, ба анҷом расонам». Ҳастӣ 28:10–15.

Худованд бо Яъқуб ба аҳд медарояд. Вақте ки Худованд бо Мусо ва Исроил ба аҳд медарояд, замони таъхир ҳаст; вақте ки Ё бо Яъқуб ба аҳд медарояд, замони таъхир ҳаст; вақте ки Ё бо Исроили муосир дар Таърихи Миллеритӣ ба аҳд медарояд, замони таъхир ҳаст; ва вақте ки Ё бо калисои масеҳӣ дар Панतिकост ба аҳд медарояд, замони таъхир ҳаст.

Дар ин ҳикоя, дар замони таъхир, Худованд фаҳмиши қавми Худро ба Каломи Худ мекушоад, ки бо нардбоне, ки фариштагон бар он боло мераванд ва поён меоянд, рамзгузори шудааст — рамзи муошират миёни Худо ва инсон.

Ва Яъқуб аз хоби худ бедор шуд ва гуфт: «Албатта Худованд дар ин макон аст, ва ман намедонистам». Ва ӯ тарсид ва гуфт: «Ин макон чӣ қадар сахмгин аст! Ин ҷуз хонаи Худо чизе нест, ва ин аст дарвозаи осмон». Ҳастӣ 28:16, 17.

Дар Фарёди Нисфи Шаб, бокирагони Миллерӣ бедор мешаванд ва Хонаи Худо мегарданд. Ё ба аҳд бо онҳо медарояд ва онҳоро Исроили муосир месозад.

Ва Яъқуб субҳи барвақт бархоста, сангеро, ки зери сараш ниҳода буд, гирифт ва онро ҳамчун сутуне барпо намуд, ва бар сари он равшан рехт. Ва номи он маконро Байт-Ил хонд; лекин номи он шаҳр дар аввал Луз буд. Ҳастӣ 28:18, 19.

«Луз» дигар карда мешавад. Миллериён дар соли 1798 халқи Худо набуданд. Таърихи миллериён таърихи он аст, ки чӣ гуна Ё бо онҳо аҳд мебандад ва онҳоро халқи Худ месозад, онҳоро аз «Луз» ба «Байт-Ил» табдил медиҳад.

Ва Яъқуб назр кард ва гуфт: «Агар Худо бо ман бошад, ва маро дар ин роҳе ки меравам нигоҳ дорад, ва ба ман ноне барои хӯрдан ва либосе барои пӯшидан бидиҳад, То ки ба хонаи падарам ба саломат бозгардам, он гоҳ Худованд Худои ман хоҳад буд; Ва ин санг, ки онро барои сутун барпо кардаам, хонаи Худо хоҳад буд; ва аз ҳар чӣ ба ман бидиҳӣ, хатман даҳякро ба Ту хоҳам дод». Ҳастӣ 28:20–22.

Назри Яъқуб ворид шудан ба аҳд аст. Ё аз Худо хоҳиш мекунад, ки ўро дар роҳ — Роҳҳои Қадим — нигоҳ дорад ва ба ў ноне барои хӯрдан диҳад. Миллериён бояд нони худро бихӯранд ва ба аблаҳии протестантӣ бознагарданд.

Агар мо нонеро, ки Худо ба мо медиҳад, пайваста бихӯрем, Ё аҳди Худро бо мо нигоҳ хоҳад дошт. Нон ва либос дар назри Яъқуб рамзи ҳақиқатҳое мебошанд, ки дар Харитаи соли 1843 ҳастанд ва Эллен Уайт онҳоро «Сангпори асрҳо» — «Роҳҳои қадим» ва нон меномад.

«Нардбоне ки Яъқуб онро дар рӯёи шабона дид, пояш бар замин устувор буд ва зинаи болотарини он то ба осмонҳои аъло мерасид; Худи Худо бар болои он нардбон буд, ва ҷалоли Ё бар ҳар зина медурахшид; фариштагон бар ин нардбони дурахшони пурнур боло мешуданд ва поён меомаданд — ин рамзи иртиботи доимист, ки миёни ин ҷаҳон ва мақомҳои осмонӣ барқарор нигоҳ дошта мешавад. Худо иродаи Худро ба воситаи хизмати фариштагони осмонӣ, дар муоширати пайваста бо инсоният, ба анҷом мерасонад. Ин нардбон роҳи мустақим ва муҳими иртиботро бо сокинони ин замин ошкор месозад. Нардбон барои Яъқуб Начотдиҳандаи ҷаҳонро таҷассум мекард, ки замин ва осмонро бо ҳам мепайвандад. Ҳар касе ки далел ва нури ҳақиқатро дидааст ва ҳақиқатро қабул мекунад, ва имони худро ба Исои Масеҳ эътироф менамояд, ба маънои олии ин калима миссионер аст. Ё қабулқунандаи ганҷҳои осмонист, ва вазифаи ўст, ки онҳоро ба дигарон бирасонад, он чиро, ки қабул кардааст, паҳн намояд». *Fundamentals of Christian Education*, 270.

Ҳангоме ки Ё дар замони интизорӣ фаҳмиши онҳоро мекушояд, инро бо фиристодани фариштагон боло ва поён аз нардбон ба амал меоварад.

Агар шумо ҳақиқатро қабул карда бошед, шумо масъулият доред, ки онро ба дигарон расонед. Агар шумо масъулияти худро ба ҷо оваред, шумо ба нардбон — василаи иртибот — табдил меёбед. Мо даъват шудаем, ки он васила бошем.

«Нардбон Масеҳро ифода мекард; Ё василаи иртибот миёни осмон ва замин аст, ва фариштагон дар муоширати доимӣ бо насли сукуткарда ба ин сӯ ва он сӯ мераванд. Суханони Масеҳ ба Натанъил бо сурати нардбон ҷамоҳанг буданд, ҳангоме ки гуфт: “Ба ростӣ, ба ростӣ, ба шумо мегӯям: баъд аз ин осмони кушодаро ва фариштагони Худоро хоҳед дид, ки бар Писари Одам боло мераванд ва фуруд меоянд.” Дар ин ҷо Начотдиҳанда Худро ҳамчун нардбони рамзомез муаррифӣ мекунад, ки иртиботро миёни осмон ва замин имконпазир мегардонад». *Review and Herald*, November 11, 1890.

Яъқуб давраи таваққуф дорад; ӯ таваққуф мекунад ва дар бораи нардбон хоб мебинад, ки он ифода мекунад, ки Худованд дар замони таваққуф фаҳмиши Каломи Худро барои қавми Худ мекушояд. Дар ин таърих, Худованд бо қавми Худ ба аҳд мебарояд, онҳоро аз Луз гирифта, Байт-Ил — Хонаи Худо — мегардонад.

Роҳи иртиботе, ки бо фариштагоне, ки бар нардбон боло мераванд ва поён меоянд ва он Масеҳ аст, тасвир шудааст, инчунин дар Закарё низ тасвир ёфтааст. Хоҳар Уайт дар бораи ин дар Review and Herald, 20 июли соли 1897, шарҳ медиҳад, ҳарчанд ӯ рамзи дигареро ба кор мебарад.

«Помазонҳое, ки назди Парвардигори тамоми замин истодаанд, ҳамон мақомро доранд, ки замоне ба Шайтон ҳамчун карруби соябон дода шуда буд. Аз ҷониби мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ёро ихота мекунанд.»

«Мавҷудоти муқаддас» кистанд? Фариштагон. «Ба воситаи мавҷудоти муқаддасе ки тахти Ёро ихота мекунанд, Худованд бо сокинони замин пайваста иртиботи доимӣ нигоҳ медорад». Ин ҳамон нардбон аст. Фақат дар ин ҷо хоҳар Уайт намехоҳад нардбонро ҳамчун рамзи истифода барад.

«Равғани тиллоӣ он файзро ифода мекунад, ки ба воситаи он Худо ҷароғҳои имондоронро таъмин нигоҳ медорад, то ки онҳо милт-милт накарда, хомӯш нашаванд. Агар ин равғани муқаддас дар паёмҳои Рӯҳи Худо аз осмон рехта намешуд, василаҳои шарорат бар инсонҳо қомилан ҳукмронӣ мекарданд.

Худо беномус мегардад, вақте ки мо паёмхоро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем. Бо ин мо равғани тиллоиро, ки Ё мебоҳад ба ҷонҳои мо бирезад, то ба онҳое ки дар торикӣ ҳастанд расонда шавад, рад мекунем. Вақте ки нидо бармеҳезад: «Инак, домод меояд; берун оед, то ба пешвои ӯ равед», онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд, онҳое ки файзи Масеҳро дар дилҳои худ гаронқадр надонистаанд, мисли бокирағони аблаҳ хоҳанд ёфт, ки барои мулоқот бо Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки равғанро ба даст оваранд, ва ҳаёти онҳо вайрон мегардад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худо талаб карда шавад, агар мо, чунонки Мусо илтиҷо кард, зорӣ намоем: «Ҷалоли Худро ба ман нишон деҳ», муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Тавассути кубурҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонда хоҳад шуд. «На бо қудрат ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман, меғӯяд Худованди лашкарҳо». Бо қабул кардани шуоъҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Дар қиссаи Яъқуб, мо қиссаи Таърихи Миллериро дорем. Замони таъхир ҳаст, ва ӯ нардбонро мебинад, ки иртиботи миёни Осмон ва Заминро ифода мекунад.

Закариё моро дар бораи ду найчаи тиллоӣ хабар медиҳад. Нاردбон ду ҷӯби асосӣ дорад, вале Закариё онҳоро ду найчаи тиллоӣ меномад.

Мо бояд паёмхоро, ки аз нардбони Осмон нозил мешаванд, қабул намоем ва онҳоро ба дигарон бирасонем. Агар мо чунин кунем, мо қисми он нардбон, қисми раванди иртибот

мегардем.

Хоҳар Уайт инро бо масали Даҳ Бокира пайванд медиҳад.

Дар таърихи миллерӣ, онҳо масали Даҳ Бокираро ба иҷро мерасонданд. Замони таъхири Яъқуб ҳамон замони таъхирест, ки дар Матто 25 ва Ҳабаққуқ 2 зикр шудааст: «Гарчи рӯё таъхир кунад, онро мунтазир бош».

Қиссаи Яъқуб ва Закарё яксон давраҳои интизорӣ мебошанд.

Давраи таъхир, аз ҷумла дар миёни дигар чизҳо, нишон медиҳад, ки Худованд наздик аст фаҳмиши пайравони Худо аз Каломи Худо афзун гардонад. Агар шумо он Равғани Муқаддасро қабул накунад, шумо бокираи аблаҳ ҳастед.

Ҳангоме ки шумо ба ин воқеа мерасед, вақте ки дар баста мешавад ва шумо бокираи аблаҳ ҳастед, Хоҳар Уайт мегӯяд: «Андӯхбортарин суҳаноне, ки ҳаргиз шунида шудаанд: “Ман шуморо наменинохтам.”»

Шумо наметавонед давраи таъхирро аз Нидои Нисфи Шаб чудо созед. Давраи таъхир рехтани Рӯҳулқудсро ба вуҷуд меоварад, ки фаҳмиши қавми Худоро ба Калом дар вақти Нидои Нисфи Шаб мекушояд ва он рағғанеро фароҳам меоварад, ки бокирагони доноёнро аз бокирагони аблаҳ фарқ мекунад.

Замони интизорӣ ва мӯъҷизаи тоҷгузори Масеҳ

Замоне дар пеш омад, ки Масеҳ амали тоҷгузоридаи Худо ба ҷо овард — эҳё намудани Лаъзор.

Исо ин хабарро гирифт: «Лаъзор бемор аст. Биё, аз ӯ нигоҳубин кун». Аммо Исо дарҳол нарафт.

Хоҳар Уайт мегӯяд, ки шогирдон аз ин пешпо хӯрданд. Онҳо дар ҳайрат буданд, ки чаро ӯ намехост ба дӯсти Худ ёрӣ расонад ё қудрати Худо ҳамчун Масеҳ исбот намояд. Аммо ӯ даранг кард.

«Дар дер омадан назди Лаъзор, Масеҳ нисбат ба онҳое, ки ӯро қабул накарда буданд, мақсади раҳматомезе дошт. ӯ таъхир кард, то ки бо зинда гардонидани Лаъзор аз мурдагон ба қавми саркаш ва беимони Худ далели дигаре бидиҳад, ки ӯ дар ҳақиқат “қиёмат ва ҳаёт” аст. ӯ намехост тамоми умедро аз қавм, он ғусфандони камбағал ва саргардони хонадони Исроил, барканад. Дили ӯ аз сабаби тавбанакардагии онҳо мешикаст. Дар раҳмати Худ ӯ қасд дошт ба онҳо боз як далел бидиҳад, ки ӯ Барқароркунанда аст, Он Яке, ки танҳо ӯ метавонад ҳаёт ва ҷовидонгиро ба рӯшноӣ оварад. Ин бояд далеле мебуд, ки коҳинон наметавонистанд онро нодуруст таъбир кунанд. Ин буд сабаби таъхири ӯ дар рафтани Байт-Ҳинё». The Desire of Ages, 529.

ӯ дармонд, то ба онҳо боз як далел диҳад, ки ӯ қудрат дорад мурдагонро зинда гардонад. Ин мӯъҷизаи олии ниҳой, эҳёи Лаъзор, бар кори ӯ ва бар даъвои ӯ ба Илоҳият мӯҳри Худоро гузошт. Дар Нидои Нисфи Шаб, Худованд бокирагони доноёнро бармеангезад. Ин

намунае аз чараёни мӯҳргузорист. Миллеритҳо мӯҳр карда мешуданд ва ба ин васила намунае аз мӯҳргузории 144,000-ро фароҳам меоварданд. Дарси Лаъзор ин аст, ки Масеҳ метавонад касеро, ки дар гуноҳҳо ва хатоҳо мурдааст, гирифта, ба ҳаёт оварад. Дар гузориши Лаъзор, Масеҳ маргро ҳамчун хоб таъриф мекунад. Ҳамаи онҳо дар хобанд. Ё дармонд. Ё Лаъзорро эҳё хоҳад кард, онҳоро ба ҳаёт оварда, мӯҳри Худро бар онҳо хоҳад гузошт. Ин муъҷизаи олии Ёст. Дар таърихи мо, вақте ки Ё 144,000-ро мӯҳр мекунад, онҳоро ҳамчун парчам баланд месозад. Закарё мегӯяд, ки он парчам мисли ҷавохирот дар тоҷ аст. Ин амали олии ниҳони Ёст.

Бо рехта шудан ва кушода шудани ҳақиқат дар таърихи миллерӣ, вақти таъхир он лаҳзаеро нишон медиҳад, ки Худованд ҳақиқатро мекушояд. Нардбон, ки фариштагон бар он боло мраванд ва поён меоянд, ҳамон ҷоест, ки раванди мӯҳргузорӣ сурат мегирад.

Доҳилшавии Зафармандона ва Нидои Нимашабӣ

Акнун ба Вуруди Зафармандона назар мекунем. Аҳамият диҳед, ки хоҳар Уайт дар «Рӯҳи Нубувват», ҷилди 4, саҳифаи 250, Вуруди Зафармандонаро ба ҷӣ муқоиса мекунад.

«Фарёди нисфишабӣ на он қадар ба воситаи баҳс паҳн мегардид, гарчанде ки далели Навиштаҳо равшан ва қотеъ буд. Ҳамроҳи он қувваи таҳриқбахше мерафт, ки ҷонро ба ҳаракат меовард. На шакке буд ва на саволе. Ҳангоми вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим, мардумоне ки аз ҳамаи ғӯшаҳои сарзамин барои нигоҳ доштани ид ҷамъ омада буданд, ба Кӯҳи Зайтун шитофтанд, ва чун ба анбӯҳе, ки Исоро ҳамроҳӣ мекард, ҳамроҳ шуданд, аз рӯҳи илҳомӣ он лаҳза баҳра ёфтанд ва ба афзудани нидо ёрӣ расонданд: “Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!” [Матто 21:9.] Ба ҳамин гуна, беимононе низ, ки ба маҷлисҳои адвентистӣ мешитофтанд — баъзе аз рӯи кунҷковӣ, баъзе танҳо барои масҳара кардан, — қувваи муътақидкунандаи ҳамроҳи ин паёмро эҳсос мекарданд: “Инак, Домод меояд!”»

Вуруди зафармандона нидои нимашабро таҷассум мекунад.

Биёед бихонем, ки хоҳар Уайт дар бораи Вуруди Тантанавӣ дар The Youth Instructor, 21 феввали соли 1901, ҷӣ мегӯяд.

Замони воридшавии Масеҳ ба Ерусалим зеботарин фасли сол буд. Кӯҳи Зайтун бо сабза пӯшида гардида буд, ва боғзорҳо бо анвои гуногуни баргҳо хушманзар буданд. Аз ноҳияҳои гирду атрофи Ерусалим бисёр мардум бо орзуи ҷиддӣ барои дидани Исо ба ид омада буданд.

Чаро? Зеро онҳо дар бораи Лаъзор шунида буданд.

Муъҷизаи олии Начотдиҳанда, ки дар эҳё кардани Лаъзор аз миёни мурдагон зоҳир гардид, бар мардум таъсири аҷибе расонда буд, ва анбӯҳи бузург ва пурҳаяҷоне ба он ҷое, ки Исо дар он ҷо иқомат дошт, ҷалб гардида буд.

Пас, Ё пеш аз Вуруди Зафармандона дар Байт-Ҳанё дар таваккуф аст.

Ин ба замони интизорӣ ишора мекунад.

Нимаи рӯз гузашта буд, ки Исо шогирдони Худро ба деҳаи Байтфочӣ фиристода, гуфт: «Ба деҳае ки рӯ ба рӯи шумост, дароед, ва дарҳол хареро баста ва курраашро бо вай хоҳед ёфт; онҳоро воз карда, назди Ман биёред. Ва агар касе ба шумо чизе гӯяд, бигӯед: Худованд ба онҳо эҳтиёҷ дорад; ва ӯ дарҳол онҳоро мефиристад».

Ин бори аввал дар давоми хизмати Худ Масеҳ розӣ шуд, ки савор шавад, ва шогирдон инро аломате маънидод карданд, ки Ӯ наздик аст қудрат ва ҳокимияти подшоҳонаи Худро зоҳир намояд ва бар тахти Довуд мақоми Худро ишғол кунад. Бо шодмонӣ онҳо ин амрро ба ҷо оварданд. Куракро ёфтанд, ӯро воз карданд ва назди Исо оварданд, ва Ӯ бар он нишаст. Ҳангоме ки Исо бар он ҳайвон ҷой гирифт, ҳаво аз нидоҳои ҳамду сано ва зафар пур шуд. Ӯ ҳеҷ нишонаи зоҳирии шоҳона надошт, либоси давлатии салтанатӣ напӯшида буд ва аз паси Ӯ сарбозон намерафтанд. Вале Ӯро гурӯҳе ихота карда буд, ки аз интизорӣ ба ҳаяҷон омада буданд. Ӯ тоза мурдагонро зинда карда буд. Мардум гумон доштанд, ки Ӯ меояд, то Начотдиҳандаи Исроил бошад. Ин мардум киҳо буданд?

Бисёриҳо худро бо ин тасалли медиҳанд, ки соати озоии Исроил наздик расидааст. Дар ҳаёли худ онҳо мебинанд, ки лашкари Рум пароканда гардида, аз Уршалим ронда мешавад, ва қавми яҳуд боз як бор аз юғи золим озод мегардад. Аз лабе ба лаб савол мегузарад: «Оё Ӯ дар ҳамин вақт боз подшоҳиро ба Исроил барқарор хоҳад кард?» Бисёре аз издиҳом сухани пайғамбарро ба ёд меоранд: «Ба шиддат шод бош, эй духтари Сион; нидо зан, эй духтари Уршалим: инак, Подшоҳи ту назди ту меояд: Ӯ одил аст ва начот дорад; фурӯтан аст ва бар ҳаре савор.» Ҳар яке мекӯшад, ки аз дигаре дар посух додан ба он пешгӯии пайғамбарона пеш гузарад. Фарёд аз кӯҳу водӣ танин меандозад: «Ҳушаъно ба Писари Довуд!» — Фигони нимашаб — «Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд; ҳушаъно дар баландтаринҳо.»

Дар он роҳпаймой ҳеҷ нола ё воило шунида намешуд. Онҳое, ки замоне кӯр буданд, вале чашмонашонро Писари Худо шифо бахшида буд, пешопеш мерафтанд.

Кӣ роҳро пеш мебарад? Онҳое ки қаблан Лоадикиён буданд.

Онҳо ба Исо наздик мешуданд, дар ҳоле ки он касе, ки Ӯ аз миёни мурдагон эҳё карда буд, ҳайвонеро, ки Ӯ бар он савор буд, роҳнамой мекард. Онҳое ки пештар кару гунг буданд ва акнун шифо ёфта буданд, ба баланд шудани хошанноҳои шодмон кӯмак мерасониданд. Лангоне, ки акнун роҳ мерафтанд, шоҳаҳои нахлро мешикастанд ва онҳоро дар роҳи Ӯ мегустурданд.

Махавие, ки як замон аз чомеа ронда шуда буд, дар он ҷо ҳузур дошт, дар қудрати Начотдиҳанда пок гардида. Ӯ либоси худро дар роҳи Начотдиҳанда густурд ва нидо кард: «Эй ба Худованд шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст; зеро ки раҳмати Ӯ то абад пойдор аст.»

Девзадаи шифоёфта дар он ҷо буд, акнун дар ҳуши солими худ, ва шаҳодати худро меафзуд: «Худованд барои ман қорҳои бузург кардааст, ки аз онҳо ман шодам».

Мурдагони зиндашуда дар он ҷо буданд ва Ӯро ҳамду сано мегуфтанд. Бевазан ва ятим аз аъмоли аҷоибӣ Ӯ ҳикоят мекарданд. Кӯдакони хурдсол, онҳое ки аз бемориҳо шифо

ёфта буданд, ва онҳое ки аз қабр бозгардонида шуда буданд, роҳи Начотдиҳандаро бо шоҳаҳои хурмо ва гулҳо мепошониданд.

Пас, Исо дар Хонаи Фақирон даранг мекунад, ки ба Замони Даранг ишора менамояд.

Чаро? Зеро Ӯ дар остонаи он аст, ки Рӯҳулқудси Худро фурӯ резад ва фаҳмиши онҳоро бикшояд, бо ишора ба Нидои Нисфишабӣ.

Дар ин саргузашт, Ӯ ҳамчун Подшоҳ меояд, ки ба 22 октябри соли 1844 ишора мекунад. Оё Исо 22 октябри соли 1844 меояд, то подшоҳиро қабул кунад? Бале.

Ин Вуруди Зафармандона аст, ва касоне ҳастанд, ки Нидои Нимашабро баланд хоҳанд кард.

Инҳо кистанд? Инҳо касоне ҳастанд, ки бо қудрати Масеҳ дигаргун шудаанд.

Паёми адолати Масеҳ, қудрати Ӯ барои дигаргун сохтани мо аз қӯр ба бино, аз мурда ба зинда, аз маҳавӣ ба пок, дар таърихи Вуруди Зафармандона ифода ёфтааст, ки Нидои Нимашабро пешакӣ тасвир мекунад. Ин паёмро чӣ чиз мебарад?

Масеҳ бар чӣ савор аст? Бар ҳаре. Ин Паёми Ислом аст, ки паёми адолати Масеҳро мебардорад.

Соли 1840 тавонмандгардони Паёми Фариштаи Якум бо маҳдуд гардидани Ислом вобаста буд. Паёми Якум ба Паёми Дуюм мебарад; онҳоро аз ҳам чудо кардан мумкин нест.

Паёми якум Паёми дуюмро дар бар мегирад.

Паёми Якум он гоҳ тасдиқ карда шуд, ки Ислом маҳдуд гардонида шуд ва ба ин васила нубувват ба иҷро расид. Ин тасдиқ Паёми Фариштаи Якумро қувват бахшид ва сабаб шуд, ки протестантҳо дарҳои худро бар рӯи он бибанданд.

Басташавии дарҳо аз ҷониби калисоҳои протестантӣ рад намудани Паёми Ислом буд.

Таърихи миллериитӣ таърихи моро пешакӣ тасвир мекунад.

Паёми адолати Масеҳ дар замони муҳригузори 144,000, вақте ки Худованд Рӯҳи Муқаддаси Худро фурӯ мерезад ва Навиштаҳоро ба лаодиқиён ва маҳавиёни адвентизм мекушояд, боз ҳам ба воситаи ҳар бурда мешавад — Паёми Ислом.

Дар тобистон ва тирамоҳи соли 1844 эълони «Инак, Домод меояд» дода шуд. Он гоҳ ду табақае, ки бо бокирағони доно ва нодон муаррифӣ шудаанд, ошкор гардиданд: як табақа, ки бо шодӣ ба зуҳури Худованд менигаристанд ва бо чидду ҷаҳд барои пешвоз гирифтани Ӯ омодагӣ медиданд; табақаи дигаре, ки зери таъсири тарс буда, аз рӯи ангега амал мекарданд, бо назарияи ҳақиқат қонеъ шуда буданд, вале аз ғайзи Худо бенасиб буданд. Дар масал, вақте ки домод омад, «онҳое ки тайёр буданд, ҳамроҳи ӯ ба тӯй даромаданд». Омадани домод, ки дар ин ҷо ба назар оварда шудааст, пеш аз тӯй воқеъ мегардад. Тӯй ба маънои қабул кардани подшоҳии Худ аз ҷониби Масеҳ аст. . . . «Муборизаи Бузург», 427

Вуруди Зафармандона омадани Подшоҳ аст. 22 октябри соли 1844 Ё Малакутро қабул мекунад. Ин Вуруди Зафармандона аст.

Маҳз дар ҳамин давраи вақт он ду табақа ба сарнавишти худ мӯҳр зада мешаванд.

Эълон, «Инак, Домод мерасад», дар тобистони соли 1844 ҳазорон нафарро водошт, ки омадани наздики Худовандро интизор шаванд. Дар вақти муқарраршуда Домод омад, на ба замин, чунон ки мардум интизор буданд, балки назди Қадим-ул-айём дар осмон, ба тӯй, барои қабули Подшоҳии Худ. «Онҳое ки тайёр буданд, бо Ё ба тӯй даромаданд; ва дар» — чӣ? — «баста шуд». Онҳо набояд шахсан дар тӯй ҳозир мешуданд; зеро он дар осмон баргузор мегардад, дар ҳоле ки онҳо бар замин мебошанд. Пайравони Масеҳ бояд «мунтазири Худованди худ бошанд, вақте ки Ё аз тӯй бозмегардад». Луқо 12:36. Аммо онҳо бояд кори Ёро дарк кунанд ва бо имон Ёро пайравӣ намоянд, ҳангоме ки Ё ба ҳузури Худо медарояд. Маҳз ба ҳамин маънӣ гуфта мешавад, ки онҳо ба тӯй медароянд.» Муборизаи Бузург, 427.

Истинодҳои Китоби Муқаддас дар бораи вақти даранг кардан

Чанде аз Навиштаҳо замони дарангро таъкид мекунанд. Мо онҳоро ба зудӣ баррасӣ хоҳем кард ва бо як изҳороти хоҳар Уайт анҷом хоҳем дод.

Ҳангоме ки домод таъхир кард, ҳамаи онҳо нимхоб шуда, ба хоб рафтанд. Матто 25:5.

Дар ҳамин ҷо, 22 март соли 1844, бо ишора ба Вақти Таъхир.

22 март соли 1844 пешгӯии нубуввати Китоби Муқаддас нест. Ин ҳамон санаест, ки миллериён онро нодуруст фаҳмиданд, вале он ноумедии аввалро ба вучуд овард ва замони таъхирро нишон дод.

Навиштаҳо иддао намекунанд, ки Худо вақти таъхирро ба вучуд меоварад. Ин нофаҳмии мардум аст, ки онро ба вучуд меорад: «Ҳарчанд рӯё таъхир кунад, онро мунтазир шав, зеро он таъхир нахоҳад кард, он дурӯғ намегӯяд».

Хушо ба ҳоли касе ки интизорӣ мекашад ва ба ҳазору сесаду сию панҷ рӯз мерасад. Вале ту то фаро расидани интиҳо роҳи худро пеш гир; зеро ту ором хоҳӣ гирифт ва дар поёни рӯзҳо дар ҳиссаи худ бархоҳӣ хест. Дониёл 12:12, 13.

Шумо метавонед инро ба ду тарз бихонед. Ба ҳар тарз:

Хушо ба ҳоли касе ки мунтазир бошад, ва хушо ба ҳоли касе ки ба ҳазору сесаду сию панҷ бирасад. Аммо ту то анҷом ба роҳи худ бирав: зеро ки ором хоҳӣ гирифт, ва дар поёни айём дар насиби худ хоҳӣ истод.

Баракати расидан ба 1335 танҳо дар бораи ба охири нубуввати замон расидан нест. 1335 дар соли 1843 бар Диаграмма ба анҷом мерасад. Баракат танҳо анҷоми нубувват нест, балки таҷрибаи замони таъхир аст. Баракат байни Замони Таъхир ва 22 октябри соли 1844 воқеъ мегардад. Ин ҷое аст, ки шумо бояд интизор шавед. «Хушо касе ки интизор мешавад».

Бинобар ин, Худованд интизор хоҳад шуд, то бар шумо файз намояд; ва бинобар ин Ё боло бардошта хоҳад шуд, то бар шумо раҳм кунад; зеро Худованд Худои доварист; хушо ҳамаи онҳое ки мунтазири Ё ҳастанд. Ишаё 30:18.

Интизор аз вақти таъхир то 22 октябри соли 1844 аст. Агар шумо Ёро интизор бошед, баракат хоҳед ёфт.

Зеро рӯё ғанӯз барои вақти муайян аст, вале дар анҷом сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нахоҳад гуфт; агарчи даранг кунад, онро интизор шав; зеро ки ҳатман хоҳад омад, таъхир нахоҳад кард. Ҳабаққуқ 2:3.

Маҳз нофаҳмии миллериён сабаби вақти таъхир гардид. Рӯё барои вақти муайян аст — 22 октябри соли 1844. Он дурӯғ нахоҳад баромад, вале шумо ба сабаби нофаҳмӣ хоҳед пиндошт, ки он таъхир мекунад.

Оё Худованд ин нофаҳмиро тарҳрезӣ кард? Бале. Хоҳар Уайт ҳаминро мегӯяд.

Худованд ин нофаҳмиро тавассути Қадвали соли 1843 ба вучуд овард. Вилиям Миллер гуфт, ки ӯ ҳеҷ гоҳ ба таври қатъӣ соли 1843-ро эълон накардааст, аммо дар соли 1843 бародарон аз ӯ хоҳиш карданд, ки «агар»-ро бардорад ва соли 1843-ро ҳамчун як аломати роҳ муайян кунад. Хоҳар Уайт мегӯяд, ки ин як аломати роҳи нубувватист, иҷрошавии Ҳабаққуқ 2. Ин аломати роҳ, ки соли 1843-ро ба таври догматикӣ муайян мекард, вақти таъхирро ба вучуд овард.

«Хушо ба ҳоли он чашмоне ки чизҳоро диданд, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд. Паём дода шуд. Ва дар такрор кардани ин паём ҳеҷ таъхире набояд бошад, зеро аломатҳои замон ба иҷро расида истодаанд; кори хотимавӣ бояд анҷом ёбад. Кори бузурге дар муддати кӯтоҳ анҷом дода хоҳад шуд. Ба таъйини Худо ба зудӣ паёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланд мубаддал хоҳад гашт. Он гоҳ Дониёл дар қуръаи худ хоҳад истод, то шаҳодати худро бидиҳад». Manuscript Releases, volume 21, 437.

Ба Дониёл 12:12, 13 диққат диҳед: «Хушо касе ки мунтазир мешавад ва ба ҳазору сесадую панҷ рӯз мерасад».—«Хушо касе ки ба 1335 мерасад. Хушо касе ки ба 1843 мерасад», яъне ин ояти 12 аст.

Ояти 13:

Аммо ту то интиҳо ба роҳи худ бирав; зеро ту ором хоҳӣ гирифт ва дар поёни рӯзҳо дар қуръаи худ хоҳӣ истод. Дониёл 12:12, 13.

Хоҳар Уайт оятҳои 12 ва 13-ро ба ҳам мепайвандад ва мегӯяд, ки баракати 1335 дар солҳои 1843 ва 1844 иҷро мегардад. Сухан на дар бораи як нуқтаи муайяни замон, балки дар бораи онҳост, ки вуруди зафармандонаи Масеҳро ба Ерусалим интизоранд, фариштагонеро, ки бар ғарбон боло мераванду поён меоянд, мешиносанд ва бо Худованд, ҳангоме ки Ё ба онҳо ду лавҳаи аҳд медиҳад, ба аҳд мебароянд.